

Een paar uur later was Simon beneden gekomen; nu trad hij de huiskamer in.

Jan zat aan zijn bureau te schrijven.

„Morgen.”

„Bonjour.”

Jan's begroeting klonk luider dan die van Simon en hij wendde het hoofd even bij dien wedergroet, schreef dan weer door.

Simon trad wat aarzelend nader, volgde de pen, die snel over het couvert van een brief ging, zag de nu vurig gezwollen krab over den rug van Jan's hand.

„Bezeerd?” vroeg hij.

„O... aan de kachel,” antwoordde Jan onverschillig, terwijl hij het geschreven adres afvloeiende; dan belde hij.

„Deze brief moet dadelijk bezorgd worden bij mevrouw Reigersveld,” beval hij als Laurien binnenkwam.

„Jawel meneer.”

Ze nam hem aan, ging heen; Simon zag haar na met schuwen blik.

Jan haalde zijn kasboek te voorschijn, stak opnieuw zijn pijp aan, begon zijn administraties bij te werken.

Simon volgde even zwijgend al zijn bewegingen, dan trad hij naar het venster, keek naar buiten.

Hij zag bleek en vervallen, de niet bijgeverfde haren lagen dor en grauwbrown over den smallen schedel; het gebit had hij uitgelaten, de mond was gezonken in een holte tusschen de kaken, naast de diepe huidplooiën bolden een paar dik-bleeke wangetjes, er was een branderige roodheid en een pijnlijke knijping rond de smalle oogen, of hij lang had gestaard in al te fel licht.

De storm van den nacht had den laatsten herfstgloed gedoofd, de klimopblaren hingen moe geranseld en triest verdoft, de blij-roode wingerdvaantjes waren afgerukt en rotten al ergens, neergeslagen in de kille modder; op het sopperige en glanslooze gazon stond de zonnewijzer, aan den vergulden letterband hingen druppels, die telkens vielen, als tranen; er lag nu geen weefsel van zongloed meer over de beeldengroepen, de lijven schenen zielloos verstard, vuilig grauw, verkleumd in armetierige naaktheid.

Simon huiverde, wendde zich af.

Uit de loodgrijze lucht begon natte sneeuw te vallen; de herfstleugen was ten einde.